

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

**Matouš 27:46** Kolem deváté hodiny zvolal Ježíš silným hlasem: "Eli, Eli, lema sabachthani?" To jest: "Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?"

At the ninth hour the darkness lifted from the people, but still enveloped the Saviour. It was a symbol of the agony and horror that weighed upon His heart. No eye could pierce the gloom that surrounded the cross, and none could penetrate the deeper gloom that enshrouded the suffering soul of Christ. The angry lightnings seemed to be hurled at Him as He hung upon the cross. Then "Jesus cried with a loud voice, saying, Eloi, Eloi, lama sabachthani?" "My God, My God, why hast Thou forsaken Me?" As the outer gloom settled about the Saviour, many voices exclaimed: The vengeance of heaven is upon Him. The bolts of God's wrath are hurled at Him, because He claimed to be the Son of God. Many who believed on Him heard His despairing cry. Hope left them. If God had forsaken Jesus, in what could His followers trust? DA 754.3

**DA – Touha věků 754.3** V devět hodin se začalo vyjasňovat, ale Spasitele stále ještě zahalovala tma. Temnota byla symbolem smrtelného utrpení a hrůzy, která svírala Spasitelovo srdce. Tmu kolem kříže nebylo možné lidským zrakem prohlédnout, tím spíše nemohl nikdo proniknout hlubokou temnotou, která se zmocňovala Kristova trpícího nitra. Zuřivé blesky jako by mířily přímo na Ukřižovaného. Ježíš **Marek 15,34** „zvolal silným hlasem: ‚Eloi, Eloi, lema sabachthani?‘... ‚Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?‘“ Když Spasitele zahalila tma, mnoho lidí říkalo: To je pomsta nebes. Dopadá na Něho Boží hněv, protože se vydával za Božího Syna. Mnozí z těch, kdo v Něho uvěřili, slyšeli Jeho zoufalé volání. Ztratili poslední naději. Pokud Bůh opustil Ježíše, v co mohou doufat Jeho následovníci? (srv. TV 485.1)

When the darkness lifted from the oppressed spirit of Christ, He revived to a sense of physical suffering, and said, "I thirst." One of the Roman soldiers, touched with pity as he looked at the parched lips, took a sponge on a stalk of hyssop, and dipping it in a vessel of vinegar, offered it to Jesus. But the priests mocked at His agony. When darkness covered the earth, they had been filled with fear; as their terror abated, the dread returned that Jesus would yet escape them. DA 754.4

**DA – Touha věků 754.4** Jakmile přestala Krista sužovat niterná temnota, ozvalo se opět tělesné utrpení a Ježíš zvolal: **Jan 19,28** „Žízním.“ Jeden římský voják se při pohledu na Jeho vyschlé rozpraskané rty slitoval, vzal houbu na yzopové tyči, namočil ji v octu a podal Mu ji. Kněží se však Jeho utrpení vysmívali. Když se na zem snesla tma, zmocnila se jich hrůza. Po chvíli se vzpamatovali a začali se zase bát, že by jim Ježíš mohl stále ještě nějak uniknout. (srv. TV 485.2)

The spotless Son of God hung upon the cross, His flesh lacerated with stripes; those hands so often reached out in blessing, nailed to the wooden bars; those feet so tireless on ministries of love, spiked to the tree; that royal head pierced by the crown of thorns; those quivering lips shaped to the cry of woe. And all that He endured—the blood drops that flowed from His head, His hands, His feet, the agony that racked His frame, and the unutterable anguish that filled His soul at the hiding of His Father's face—speaks to each child of humanity, declaring, It is for thee that the Son of God consents to bear this burden of guilt; for thee He spoils the domain of death, and opens the gates of Paradise. He who stilled the angry waves and walked the foam-capped billows, who made devils tremble and disease flee, who opened blind eyes and called forth the dead to life,—offers Himself upon the cross as a sacrifice, and this from love to thee. He, the Sin Bearer, endures the wrath of divine justice, and for thy sake becomes sin itself. DA 755.1

**DA – Touha věků 755.1** Neposkvrněný a nevinný Boží Syn visel na kříži, tělo měl samou ránu, ruce, kterými lidem tak často žehnal, přibité na dřevěných trámech. I nohy, jež Ho neúnavně nosily ve službě lásky, byly probodnuty hřeby. Hlavu měl rozdrásanou od trnové koruny a Jeho chvějící se rty jako by chtěly křičet bolestí. Všechny známky Jeho utrpení — kapky krve stékající po hlavě, rukou, nohou; tělo zmučené smrtelným zápasem; nepopsatelná úzkost, která svírala Jeho nitro, když před Ním Otec skryl svou tvář — dodnes oslovují každého člověka. To pro tebe Boží Syn ochotně nesl břemeno viny, pro tebe vítězil nad smrtí a otevřel ti brány ráje. Kristus, který utišil rozbouřené vlny a kráčet po zpěněných vodách jezera; Kristus, před nímž se třáslí ďáblové a ustupovaly nemoci; Kristus, který slepým vracel zrak a mrtvým život — z lásky k tobě dobrovolně zemřel jako oběť na kříži. Kristus, který snímá hříchy světa, snášel hněv Boží spravedlnosti a pro tvé spasení se sám stal hříchem. (srv. TV 485.3)

In silence the beholders watched for the end of the fearful scene. The sun shone forth; but the cross was still enveloped in darkness. Priests and rulers looked toward Jerusalem; and lo, the dense cloud had settled over the city and the plains of Judea. The Sun of Righteousness, the Light of the world, was withdrawing His beams from the once favored city of Jerusalem. The fierce lightnings of God's wrath were directed against the fated city. DA 756.1

**DA – Touha věků 756.1** Lidé pod křížem tiše čekali, až tento strašlivý výjev skončí. Slunce již opět začalo svítit, ale kříž byl stále zahalen tmou. Kněží a přední muži hleděli na Jeruzalém. Temný mrak zakryl město i judské pláň. Paprsky Slunce spravedlnosti, Světla světa, přestávaly svítit na kdysi oblíbené město. K Jeruzalému nyní mířily ohnivé blesky Božího hněvu. (srv. TV 485.4)

Suddenly the gloom lifted from the cross, and in clear, trumpetlike tones, that seemed to resound throughout creation, Jesus cried, "It is finished." "Father, into Thy hands I commend My spirit." A light encircled the cross, and the face of the Saviour shone with a glory like the sun. He then bowed His head upon His breast, and died. DA 756.2

**DA – Touha věků 756.2** Tma náhle ustoupila a Ježíš mocně zvolal: **Jan 19,30** "[Dokonáno jest.](#)" **Lukáš 23,46** "[Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.](#)" Jeho hlas zněl jako zvuk polnice a zdálo se, že musí proniknout ke všemu stvoření. Kříž osvítilo zvláštní světlo a Spasitelova tvář zářila slávou jako slunce. Potom sklonil hlavu na prsa a zemřel. (srv. TV 485.5)

**Matouš 27:51-54** <sup>51</sup>A hle, opona svatyně se roztrhla ve dví odshora až dolů a země se zatřásla a skály se roztrhly <sup>52</sup>a hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena; <sup>53</sup>když vyšli z hrobů po jeho vzkříšení, vstoupili do svatého města a ukázali se mnohým. <sup>54</sup>Když setník a ti, kdo s ním střežili Ježíše, uviděli zemětřesení a to, co se stalo, velmi se ulekli a řekli: "[Opravdu to byl Boží Syn!](#)"

Amid the awful darkness, apparently forsaken of God, Christ had drained the last dregs in the cup of human woe. In those dreadful hours He had relied upon the evidence of His Father's acceptance heretofore given Him. He was acquainted with the character of His Father; He understood His justice, His mercy, and His great love. By faith He rested in Him whom it had ever been His joy to obey. And as in submission He committed Himself to God, the sense of the loss of His Father's favor was withdrawn. By faith, Christ was victor. DA 756.3

**DA – Touha věků 756.3** Kristus ve strašné tmě, zdánlivě Bohem opuštěný, vypil kalich lidské bídy až do dna. V hodinách hrůzy se spoléhal na všechny dosavadní důkazy Otcovy přízně. Znal Otcovu povahu, chápal Jeho spravedlnost, milosrdenství i nekonečnou lásku. Vždy Jej rád poslouchal a i nyní se Mu s

vírou odevzdal. Pokorně se svěřil Bohu a strach ze ztráty Otcovy přízně pomínul. Kristus zvítězil vírou. (srv. TV 486.1)

Never before had the earth witnessed such a scene. The multitude stood paralyzed, and with bated breath gazed upon the Saviour. Again darkness settled upon the earth, and a hoarse rumbling, like heavy thunder, was heard. There was a violent earthquake. The people were shaken together in heaps. The wildest confusion and consternation ensued. In the surrounding mountains, rocks were rent asunder, and went crashing down into the plains. Sepulchers were broken open, and the dead were cast out of their tombs. Creation seemed to be shivering to atoms. Priests, rulers, soldiers, executioners, and people, mute with terror, lay prostrate upon the ground. DA 756.4

**DA – Touha věků 756.4** Nikdy předtím země nic podobného nezažila. Ohromený zástup hleděl na Spasitele se zatajeným dechem. Na zem se znovu snesla tma a ozvalo se hřmění. Začalo silné zemětřesení. Lidé se potáceli a padali jeden na druhého. Všude nastal zmatek a zavládlo zděšení. Okolní hory praskaly a skály se s rachotem řítily do údolí. Hroby se otevíraly a vydávaly své mrtvé. Celé stvoření jako by se otřásalo v základech. Kněží, přední muži, vojáci, popravčí i lid oněměli hrůzou a padli na zem. (srv. TV 486.2)

When the loud cry, "It is finished," came from the lips of Christ, the priests were officiating in the temple. It was the hour of the evening sacrifice. The lamb representing Christ had been brought to be slain. Clothed in his significant and beautiful dress, the priest stood with lifted knife, as did Abraham when he was about to slay his son. With intense interest the people were looking on. But the earth trembles and quakes; for the Lord Himself draws near. With a rending noise the inner veil of the temple is torn from top to bottom by an unseen hand, throwing open to the gaze of the multitude a place once filled with the presence of God. In this place the Shekinah had dwelt. Here God had manifested His glory above the mercy seat. No one but the high priest ever lifted the veil separating this apartment from the rest of the temple. He entered in once a year to make an atonement for the sins of the people. But lo, this veil is rent in twain. The most holy place of the earthly sanctuary is no longer sacred. DA 756.5

**DA – Touha věků 756.5** Když Kristus zvolal: „Dokonáno jest,“ vykonávali kněží v chrámu večerní obětní obřad. Právě přinesli beránka, který představoval Krista, aby byl zabit. Kněz v nádherném slavnostním rouchu stál s nožem v pozdvížené ruce tak jako Abraham, když se chystal zabít svého syna. Lidé jej s napětím sledovali. Zem se však chvěla a třásla. Blížil se sám Pán. Neviditelná ruka zcela slyšitelně roztrhla vnitřní chrámovou oponu shora dolů a odhalila zástupu místo, kde dříve přebývala Boží přítomnost. Bůh tam nad slitovnicí zjevoval svou slávu. Oponu, která oddělovala toto místo od ostatních částí chrámu, směl odhrnout jen velekněz. Vstupoval tam jednou za rok, aby vykonal obřad smíření za hříchy lidu. Opona se nyní roztrhla na dva kusy. Nejsvětější místo v pozemském svatostánku přestalo být posvátné. (srv. TV 486.3-4)

All is terror and confusion. The priest is about to slay the victim; but the knife drops from his nerveless hand, and the lamb escapes. Type has met antitype in the death of God's Son. The great sacrifice has been made. The way into the holiest is laid open. A new and living way is prepared for all. No longer need sinful, sorrowing humanity await the coming of the high priest. Henceforth the Saviour was to officiate as priest and advocate in the heaven of heavens. It was as if a living voice had spoken to the worshipers: There is now an end to all sacrifices and offerings for sin. The Son of God is come according to His word, "Lo, I come (in the volume of the Book it is written of Me,) to do Thy will, O God." "By His own blood" He entereth "in once into the holy place, having obtained eternal redemption for us." Hebrews 10:7; 9:12. DA 757.1

**DA – Touha věků 757.1** Všech se zmocnila hrůza a zmatek. Kněz chtěl zabít oběť, ale nůž mu vypadl z třesoucí se ruky a beránek utekl. Ve smrti Božího Syna se předobraz setkal se skutečností. Byla přinesena ta největší Oběť. Svatyně svatých byla otevřena. Pro každého je nyní připravena nová cesta života. Hříšné a zarmoucené lidstvo už nemusí čekat na příchod velekněze. Nyní bude sám Spasitel sloužit jako kněz a obhájce v nebesích. Shromáždění lidé jako by slyšeli skutečný hlas: Právě skončily všechny oběti za hřích. Boží Syn přišel podle svého slova: **Židům 10,7 (B21)** „Zde jsem, Bože, jako je o mně v Knize napsáno, přicházím konat vůli tvou.“ **Židům 9,12** „Vešel ... skrze svou vlastní krev jednou provždy do svatyně, když získal věčné vykoupení.“ (srv. TV 486.5)